

LES HORES

Un relat de: [celesti1462](#)

Les líquides hores s'escolen arrossegant lentament els peus, pesadament, en un silenci que m'esclafa de tant eixordador. No creguis que no he pensat en acabar amb tot però no puc. Només em deixen sol per dormir i aleshores m'ho prenen tot. Només em deixen el pijama oficial, sense botons ni costures, una granota de cap a peus sense un trist forat per pixar. Quan a la nit me'n vénen les ganes me l'he d'abaixar fins a les cuixes i procedir a 'evacuació. Creu-me que a l'hivern de vegades m'ho he fet a sobre per tal de no desvestir-me ni un centímetre. He tingut sort de no fer cap pneumònia. A l'estiu és diferent, llavors dormo amb calça curta i tot és més senzill si no fós pels insectes -mosques, paneroles, algún ratolí-. Però ja m'he acostumat a la seva companyia i em distreuen, ves...

No sé si pots llegir les cartes. Els llapis són d'una qualitat deficient i el paper que reciclem amb els companys al taller no és mai prou eixut i els mots sovint s'esborronen. He de repetir quatre o més cops cada carta o bé esperar uns dies fins que els fulls siguin ben secs. Impossible a l'hivern. Ja he vist passar les quatre estacions i els canvis d'hora tot i que aquí no ens v? d'una hora de més o de menys.

Avui ha vingut l'advocat. No el coneixia de res fins que els meus amics em van dir que era el millor. Ara, després de tants mesos, crec que puc dir que a més de la relació professional ens uneix una certa amistat. Diu que he d'estar tranquil i que ens en sortirem perquè no he fet res de tot el que diuen que he fet, res... Demà anem per fi a judici i, com a advocat i com amic, hi tinc dipositada tota la confiança i respiro a cor obert l'esperança que a l'hora de dinar podrem convidar-lo i ho celebrarem. Després, quan serem per fi sols a casa, deixarem enrere tota la tristesa i el món serà de nou nostre...

T'estimo, Elisa

Jordi